

κάνουν τὸν ἄγριο Α. Παπαδιαμ., Τὰ Ρόδινα ἀκρογιάλ., 57. Σήμερα, εὐτυχῶς, ἄλλαξε ἡ κατάσταση. Κάτι τὰ σχολεῖα, καὶ οἱ δασοφυλάκοι, ὅλα συνετέλεσαν νὰ καταλάβῃ ἐκεῖνος ὁ κόσμος πῶς τὸ δάσος εἶναι ὁ προστάτης τοῦ Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 139. β) Θηλ., ἡ σύζυγος τοῦ δασοφύλακα "Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.): 'Ἡ δασοφυλακίνα ἔκανε καὶ ἄλλου πιδὶ Κουκούλ.

δασοφυτεμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. Σκορτσιν. Σκουτάρ.) — Π. Παπαζαφείρ., Περισυναγ., 99 δασοφυτεμένους Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δ α σ ο φ υ τ ε ῦ ω.

Ὁ πυκνοφυτεμένος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σ τῆς Ἀλεξάντρας τὰ βουνὰ τὰ δασοφυτεμένα, ποὺ 'κεῖ συνδυὸ δὲν περπατοῦν, συντρεῖς δὲν κουβεντιάζουν

Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Καλῶς ἀνταμωθήκαμι οὐλα τ' ἀγαπημένα, σὰν τὰ ζιμπούλια φουντωτά, τὰ δασοφυτεμένα Θράκ. (Αἶν.)

Κόρη, τὰ ροῦσα σου μαλλιά τὰ δασοφυτεμένα ν-ἐφτοῦνα μὲ ζουρλάνανε καὶ περπατῶ τίς νύχτες

Πελοπν. (Γορτυν.)

Νὰ εἰπῶ γιὰ τὰ δοντάκια σου τὰ δασοφυτεμένα, ἄγγελος σοῦ τὰ φύτεψε κ' ἡ Παναγιά ἡ Παρθένα

Πελοπν. (Σκουτάρ.)

δασοφύτευτος ἐπίθ. Σάμ. κ.ά.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. δ α σ ὺ ς καὶ φ υ τ ε υ τ ὸ ς.

Δ α σ ο φ υ τ ε μ ἔ ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ δόντια δασοφύτευτα σὰν τὸ μαργαριτάρι Σάμ.

δασοφυτρώνω Εὐβ. (Στρόπον.) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κυνοῦρ. Μανιάκ. Μεσσην. Ξηροκ. Πάλυρ. κ.ά.) — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 189 δαδοφυτρώνω Πελοπν. (Δίβρ.) δασοφυτρώνω Μακεδ. (Φλόρ. κ.ά.) δασοφυτρώνω Θεσσ. (Καρδίτσα.) Στερελλ. (Φθιώτ.) δασοφυτρώνω Κωνπλ. Πελοπν. (Βραχν. Μαντίν. Ὀλυμπ. Φιγάλ.) Σκῦρ. Μετοχ. δασοφυτρωμένος Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. δ α σ ῖ ᾱ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. δ α σ ᾱ, καὶ τοῦ ρ. φ υ τ ρ ὶ ω.

Φύομαι μὲ μεγάλην πυκνότητα ἐνθ' ἄν.: Τό 'ρριξες δασὰ τὸ γέννημα καὶ δασοφύτρωσε Πελοπν. (Γαργαλ.) Δαδοφύτρωσε τὸ σ'τάρι, θέλει ν' ἀραιώσῃ Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐδαοφύτρωσε τὸ κριθάρι Πελοπν. (Φιγάλ.) || Ἄσμ.

Σ τοὺν ἄμμου ρύζι ἔσπειρα, τοῦ 'πα νὰ μὴ φυτρώσῃ, καὶ αὐτὸ πῶς δασοφύτρουσι καὶ γί'ν'κει σὰν τοῦ δάσους; Μακεδ. (Φλόρ.)

Ἀνάραια - ἀνάραια τό 'σπερνα, νὰ μὴ δασοφυτρώσῃ, τσαί 'τσεῖνο δασοφύτρωσε τσαί βγῆτσε καλαμιῶνας Σκῦρ.

Γιὰ πᾶρ'τε με καὶ σύρ'τε με ψηλά 'ς τὸ μοναστήρι, 'ποῦ 'ναι τὰ δέντρα τὰ πολλὰ τὰ δασοφυτρωμένα Πελοπν.

Τῆς Ἀλεξάντρας τὸ βουνὸ τὸ δασοφυτρωμένο, ἐκεῖ συνδυὸ δὲν περπατοῦν, συμπέντε δὲν κοιμῶνται Πελοπν. (Κορινθ.)

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε σ' ἓνα 'ρημοκκλησάκι 'ποῦ ἦταν τὰ μνήματα δασὰ καὶ δασοφυτρωμένα Πελοπν. (Ξηροκ.)

Σπειρὶ πιτέριν ἔσπερνα 'ς τῆς ὁμορφῆς τ' ἀχείλι καὶ ἀνάρα ἀνάρα τό 'σπερνα, νὰ μὴ δασοφυτρώσῃ, κ' ἐκεῖνο δασοφύτρωσε κ' ἐγὶνή ὠρὶὰ πλεξούδα

Κωνπλ.

Κι ἀνάρα ἀνάρα τό 'σπερνα νὰ μὴ δασοφυτρώσῃ καὶ τὴν κόρη βαλαντώσῃ

Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Μαργαριτάρι ἔσπειρα 'ς τῆς κονρασσιᾶς τ' ἀχείλι, ἀνάρα ἀνάρα τοῦ 'σπειρα, νὰ μὴ δασοφυτρώσῃ καὶ αὐτὸ μόν' δασοφύτρουσι καὶ θιρισμοὺς δὲν ἔχει

Θεσσ. (Καρδίτσα.)

δασοχωροφύλακας ὁ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α σ ο ς καὶ χ ω ρ ο φ ὺ λ α κ α ς.

Χωροφύλαξ ἀπεσπασμένος εἰς τὴν δασικὴν ὑπηρεσίαν.

δασύμαλλος ἐπίθ. Θήρ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. δασόμαλλος ἐνιαχ. δασόμαλλους Σάμ. δασομάλλος Εὐβ. ("Ακρ.) δασομάλλης Στερελλ. (Παρνασσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. δ α σ ὺ μ α λ λ ο ς.

Δασύθριξ ἐνθ' ἄν.: Δασομάλλα ἀρνιά Εὐβ. ("Ακρ.)

|| Παροιμ.

Μηδὶ πούλν δασόμαλλους μηδὶ πούλν κασσίδ'ς

(δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς οὔτε πολὺ σπάταλος οὔτε πολὺ φιλάργυρος) Σάμ.

δασύς ἐπίθ. κοιν. δασὺς Λέσβ. Πελοπν. (Πιάν. Τριφυλ.) δασυὸς Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.) Πελοπν. (Δημητρ. Καλάβρυτ. κ.ά.) Στερελλ. (Παρνασσ.) — Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 39 δασυὸς Πελοπν. (Οἶν. Τριφυλ.) δασέος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) δασὸς Λειψ. Στερελλ. (Δεσφ. Φθιώτ. Φωκ.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.² 33 — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. Θηλ. δασεῖα λόγ. κοιν. δασεῖα κοιν. δασεῖα Πελοπν. (Οἶν. κ.ά.) δασὰ Πελοπν. (Γαργαλ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Μέγα Χωρ.) δασὰ Θεσσ. (Καλαμπάκ. Μελιβ.) Θράκ. (Αἶν.) Νάξ. ('Απύρανθ.) δασή Λεξ. Μπριγκ. Οὐδ. δασὺ κοιν. δασὺν Πόντ. ('Ιμερ. κ.ά.) δασὺν Πόντ. (Σεμέν. Χαλδ.) δασὺν Πόντ. (Κοτύωρ.) δεσὺν Πόντ. (Κοτύωρ.) δασιὸ Στερελλ. (Παρνασσ.) δασίον Ζάκ. (Κερ. Λιθακ. Μαχαιρᾶδ.) Πληθ. δασιὰ κοιν. δασὰ Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Τρίκερ.) Κρήτ. (Νεάπ.) Λήμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. ('Ηλ. Ξηροκ.) Σάμ. Στερελλ. (Δεσφ. Φθιώτ.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 163 Κ. Χατζόπ., Ἀννιώ, 60 Π. Παπαχριστοδ. Χαμέν. κόσμ., 8 Σ. Μελᾶ, Κόκκιν. πουκάμ.², 22 — Πανδῶρ. 13, 343 δασὰ Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Βερεστ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) δασὰ Μακεδ. (Καστορ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. δ α σ ὺ ς. Ἐκ τοῦ οὐδ. πληθ. δ α σ ῆ α > δ α σ ῖ α ἐσχηματίσθη ὁ τύπ. οὐδ. ἐνικ. δ α σ ῖ ο. Οἱ τύπ. δ α σ ε ῖ ο ς > δ α σ ε ῖ ο ς ἐκ τοῦ θηλ. δ α σ ε ῖ α. Παρὰ ταῦτα, ἐπειδὴ «οἱ τοῦ θηλυκοῦ γένους τύποι τῶν παλαιῶν εἰς -ύς -εῖα -ὺ ἐπιθέτων πάντες κατὰ τοὺς μετρν. καὶ Βυζαντινοὺς χρόνους μετεσχηματίσθησαν εἰς -έα» (βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ2, 261 καὶ Γλωσσολ. Ἐρευν. Β, 228) εἶναι πολὺ πιθανὴ ἡ ἐξέλιξις τοῦ θηλ. τύπ. δ α σ ῆ α > δ α σ ῖ α καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ τύπ. ἀρσ. δ α σ ῖ ο ς. Ἐπομένως, ἐκτὸς τοῦ δ α σ ε ῖ α καὶ ἄλλων τίνων τὰ ὅποια διέσωσεν ἡ λογία παράδοσις (β α ρ ε ῖ α, ὀ ξ ε ῖ α, π λ α τ ε ῖ α), δικαιολογεῖται ἱστορικῶς γραφὴ τῶν συνιζανομένων τύπων τοῦ ἀρσ. καὶ θηλ. διὰ τοῦ -ι- καὶ ὅχι διὰ τοῦ -ει-. Βλ. καὶ Δ. Γεωργακῆ, Βυζαντινὰ 8 (1976) 290. Ὁ τύπ. δ α σ ῆ ο ς ἐκ τοῦ δ α σ ῆ α, θηλ. καὶ οὐδ. πληθ. καὶ ὁ τύπ. δ α σ ὸ ς κατὰ τὰ δευτερόκλιτα ἐπίθ.

1) 'Ο ἔχων πυκνὸν τρίχωμα, ὁ δασύθριξ, ὁ μαλλιαρὸς Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Δημητρ.) Στερελλ. ('Αχυρ.) — Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 39. — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.: Δασύς ἄντρας οὐ γιρου-Φώτ'ς! 'Αχυρ. Πουλὺ δασὺ θὰ γέν' τοῦ πιδὶ μας, γ'ναῖκα! αὐτόθ. Εἶνι πουλὺ δασύς Σισάν. Δασὺ ὕφασμα Μακεδ. || Ποίημ.

Λάμπουνε τ' ἀστροπέλεκα σὰν πολυέλαιοι τοῦ "Αδῆ και σέγγουν λάμιες τὸ χορὸ μὲ τοὺς δασειοὺς δρακόντους Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ., 'Αν. 4,7,22 «δασειῶν βοῶν ὠμοβόεια». β) 'Ο πυκνῶς ἐκφυόμενος, ἐπὶ μύστακος, γενείου, ὀφρύων καὶ ἄλλων τριχωτῶν μερῶν τοῦ σώματος πολλαχ.: Δασὺ μουστάκι πολλαχ. Δασιὰ γένεια - μουστάκια - φρύδια πολλαχ. Μαλλιά - φρύδια δασιὰ Κεφαλ. Δασειὲς τρίχες αὐτόθ. "Εχει δασιὰ μαλλιά 'ς τ' ἀστήθι του Πελοπν. ('Ολυμπ.) "Εχει καὶ φρυδάρες δασεὲς Πελοπν. (Γαργαλ.) "Ητανε κείνη ἡ καπροδόνη μετὰ τὰ δασὰ φρύδια καὶ τὰ μεγάλα ξάφτια (= ἄφτια) Πελοπν. (Βερεστ.) Δασιὰ φρύδια καὶ μ' στάξ' ἔχ' αὐτὸς Στερελλ. ('Αχυρ.) "Εχ' δασιὰ τζαμαλίγια οὐ ντουρῆς (τζαμαλίγια = χαίτη) αὐτόθ. Τὰ πρόατα ἔχ' νι δασύτιρον καὶ μακρύτιρον μαλλί ἀπ' τὰ γίδια Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) || Παροιμ. φρ. Τὰ 'χ' μαῦρα καὶ δασιὰ αὐτὸς (εἶναι εὐρωστος, ρωμαλέος) Στερελλ. ('Αχυρ.) || 'Ασμ.

Ν' ἀκοῦς τὰ κουροφάλιδα τραγούδι πὺν τὸ λένε κα' εὐκὲς πὺν παίρνουν τὰ δῶα καὶ τὰ δασὰ ποκάγια Κρητ.(Νεάπ.) 2) 'Ο πυκνὸς τὸ φύλλωμα, τὴν σποράν ἢ τὸ φύτευμα, ἐπὶ δένδρων ἢ φυτῶν πολλαχ.: Πολὺ δασὺ τὸ 'σπειρες τὸ σιτάρι καὶ δὲ θὰ προκόψῃ πολλαχ. Τὸ σιτάρι εἶναι σπαρμένο δασὺ Πελοπν. ('Ανδροῦς.) Τὸ ἀραποσίτι εἶναι δασὺ Πελοπν. (Βούρβουρ.) Δασὺ ἐβγήκε τὸ κριθάρι Κρήτ. Φύτρουσι δασὺ τοῦ καλαμπόκ' Στερελλ. (Καρπεν.) Τὸ γέννημα εἶναι δασὺ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Δασὸς σπόρος Λειψ. Δασὸ χωράφι Στερελλ. (Δεσφ.) Εἶναι πολὺ δασιὰ, ἀρύτερα βάλ' τα Πελοπν.('Αχαΐα). Τὸ 'σπειρις ἀρὺ ἢ δασύ; (ἐνν. τὸ χωράφι) Θεσσ.('Αετόλοφ.) "Εσπειρα δασὺ Στερελλ.('Ορχομεν.) Τὸ σπορεῖν θέλει ἀρὺ, ὅχι δασὺ Πελοπν. (Παλαιοχ.) Νὰ προσέχῃς νὰ μὴ τὸ ρίχνῃς δασὺ Πελοπν. (Λίμπερδ.) "Αμα ἦταν δασιὰ, τ' ἀραιεύαμι 'μεῖς Θεσσ. (Σκῆτ.) "Εχ' δασειὰ ρόκα τοῦ χουράφ' (ρόκα = στάχυς ἀραβοσίτου) Στερελλ.('Αχυρ.) Τὸ λινάρι εἶναι μονόκλωνο, τὸ σπέρνουνε δασὺ καὶ τὸ βγάζουν ξεκολωτὸ Πελοπν. ("Αγιος Νικόλ.) Τὸ δασὺ εἶναι μυγάσταχο, ζημιώνεται ὁ νοικοκύρης διὰ φορὲς (μυγάσταχο = σῖτος ἀτροφικὸς μὲ μικρὸν στάχυν) Πελοπν. (Κόκκινα Λουρ.) Τὰ φύτεψε δασιὰ τὰ σκόρδα Πελοπν.('Ανδροῦς.) Τὸ βάνει δασὺ τὸ γρομμυδόσπορο Μύκ. "Ητανε δασειὲς οἱ κολοκυθίες καὶ φαρσέφανε Πελοπν. (Ξηροκ.) Δασὺ 'ναι τ' ἀβέλι καὶ θ' ἀργήσῃ νὰ καμώσῃ τὰ σταφύλια (νὰ καμώσῃ = νὰ ὠριμάσῃ) Κρήτ. Εἶναι δασὺ τ' ἀβέλι Σέριφ. 'Η γ-ἐλιά εἶναι πολὺ δασὰ, θέλει ξεκλάρισμα Πελοπν. (Τριφυλ.) Βελανιὰ πολὺ δασὰ Νάξ. ('Απύρανθ.) Τὸ τεκνόχορτο κάθε τρία χρόνια βγαίνει μέσα 'ς τὰ δασὰ ρουμάνια Πελοπν. ('Ηλ.) Δασειὸς λόγγος Στερελλ. (Παρνασσ.) Δασιὰ κλαριά αὐτόθ. Φουκαλάμι τ'ς ἀβραγιές μ' ἕνα σγατζοκλάδ' πὺν εἶνι τζουνιάδ'κον μὲ φούντα δασὰ-δασὰ (τζουνιάδ'κον = φουντωτὸ) Θεσσ. (Μελιβ.) Δασὰ κοντόρεια, ἀγκαθερά χαμόκλαδα φράζανε τὸ μονοπάτι Κ. Χατζοπ., 'Αννιώ, 60. Ψηλά, καλὰ μὲν δέντρα καὶ δασὰ, βοηθάτε με νὰ κάμω τῆς καλῆς μὲν ἄξιο τὸ παλάτι Σ. Μελάς, ἐνθ' ἄν. Νοσταλγεῖ τῇ χλοεράδα τοῦ κάμπου, τὸ δασὺ ρουμάνι Ν. 'Εστ. 8 (1939), 973. || Παροιμ. Τὸ δασὺ χωράφι ἀδεύει διὰ βολὲς τὸ κασόνι (διότι ὁ πυκνῶς ἐσπαρμένος

ἀγρὸς δὲν ἀποδίδει) Πελοπν. (Γορτυν.) || Γνωμ.

Δασὺ λινάρι ἔσπειρες, ἀρὺ τὸ σιτάρι θέλει

Πελοπν. (Πραστ) || 'Ασμ.

Κάτου 'ς τὰ δασιὰ πλατάνια καὶ 'ς τὴν κρυόβρυσση κάθονται διὰ παλληκάρια καὶ μιὰ λυγερὴ

Πελοπν. (Βραχν. κ.ά.)

Κάτου 'ς τὰ δασιὰ πλατάνια καὶ 'ς τὴν Παναγιά κάθονταν διὰ λιβιντάδεις καὶ μιὰ λυγερὴ

Μακεδ.

Θέλον νὰ πάω 'ς τοὺν "Ολυμπον καὶ 'ς τὰ δασιὰ πλατάνια, ἐκεῖ εἶν' οὐ ἥσκιος οὐ πουλὺς, βρούσις μαλαματένιες

Μακεδ. (Πεντάπολ.)

Βρὲ 'Ηρακλῆ, φέρε 'να ἀρνὶ καὶ ἕνα παχὺ κριάρι νὰ πᾶμε νὰ τὰ ψήσουμε 'κεῖ 'ς τὸ δασὺ πλατάνι

Πελοπν. (Σχορτσιν.)

Δὲν ἔχω τίνο νὰ τὸ εἰπῶ τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς μου, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, δασιὰ κλαριά, καὶ σεῖς θὰ μαραθῆτε

Πελοπν. (Βραχν.)

Ποῦ νὰ βρεθῇ βασιλικὸς δασὺς σὰ δὰ μαλλιά σου κα' ἕνα κεφάλι ἀφεντικὸ σὰ γαὶ τῆς ἀφεδιᾶς σου;

(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)

Παππαδοπούλα θέριζε σ' ἕνα δασὺ σιτάρι, ἔργους ἔργους τὸ θέριζε, ἔργους δεμάτια δένει

(ἔργους = εἰς σειρὰς) Πελοπν. (Δάρα 'Αρκαδ.)

Πυκνὲς πυκνὲς οἱ γι-ἀγγουριές, δασὰ δασὰ τ' ἀγγούρια, κανένας δὲν τοὺν πέρασι τοὺν Γιάννη 'ς τὰ τραγούδια Ἀθῆν.

Πάσαν καὶ ἀνταμώθηκαν | μέσ' 'ς τοὺν δαφνουπόταμον, 'ποῦ 'ν' οἱ δάφνις οἱ πουλλές| κα' οἱ δασεὲς οἱ τριανταφ'λλιές Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Φέρνει τὰ μῆλα 'ς τὴν πονδιά, τὰ κίτρα 'ς τοὺν μαντήλι καὶ τὰ δασιὰ γαρούφαλα τριγύρου 'ς τοὺν λιμό της

"Ηπ. (Τζουμέρκ.)

'Ποῦ 'ναι τὰ ρόδα τὰ πολλὰ, | τὰ κόκκινα καὶ τὰ δασιὰ Κέρκ.('Αργυράδ.) 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. 'Ηρόδ. Γ. 32 «δασέα ἢ θριδαξ εὐῶσα εἴη καλλίων». 3) 'Ο πυκνῶς διατεθειμένος, ἐπὶ πλήθους ὁμοίων πραγμάτων Εὐβ. ('Αγία 'Ανν. Στρόπον.) Θεσσ. (Μεγαλόβρ. Μοσχάτ. Τρίκερ. Τσαγκαρ.) Πελοπν. (Αἶγ. Γορτυν. Κλειτορ. Λακων. Ξηροκ. Σχορτσιν.) Στερελλ. ('Αχυρ. Κολάκ. Παρνασσ.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. γύφτ.², 33: Δασὺ χτένι (ἔχον πυκνοὺς ὀδόντας) Αἶγ. Δασὰ σήτα (κρησάρα μὲ μικρὰς ὀπὰς πυκνῶς διατεθειμένας) Σάμ. Τ'ν ἔχ' δασειὰ αὐτὴν τ' μπλέξ' (= πλέξῃ) 'Αχυρ. Τὰ 'χ' ντίπ δασὰ τὰ γράμματα Μεγαλόβρ. || 'Ασμ.

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε 'ς ἕνα 'ρημοκκλησάκι, 'ποῦ ἦταν τὰ μνήματα δασιὰ, δασιὰ καὶ δασωμένα

Κλειτορ.

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε 'ς τῆς ἐκκλησιᾶς τὴν πόρτα κα' ἦταν τὰ μνήματα δασιὰ, κεφάλι μὲ κεφάλι

Γορτυν.

'Ηταν τὰ μνήματα δασιὰ, τὰ κυπαρίσσια ἀράδα

Στρόπον.

Μαρή, μὲ τὰ δασιὰ κουμπιὰ καὶ μὲ τὰ μαῦρα μάτια, 'ς τὴν πέρα ρούγα μὴ διαβῆς, 'ς τὴ δῶθι μὴν πιράσῃς Μοσχάτ.

Σοῦ κόβει τὰ δασιὰ κουμπιὰ, φιλεῖ τὰ μαῦρα μάτια Λακων. 4) 'Επὶ σκιᾶς, ὁ ἔχων πυκνὴν σύστασιν Νάξ.('Απύρανθ.) Στερελλ.('Αχυρ.) κ.ά.: Οἱ πρῆνοι 'ναι πὺν κάνουν δα-

σὺν ἀέραν (πυκνὴν σκιάν) Ἀπύρανθ. Ἐξ δασὺ ἤσκιον τοῦτου τοῦ πουργάρ. Ἀχυρ. 5) Ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ δριμύς λόγῳ πυκνῆς διαλύσεως Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Σεμέν.): Δασὺν ἀλιμίδ' (= πυκνὴ ἄλμη) Ἰμερ. Δεσὺν ὀξιδ' Κοτύωρ. Δασὺν μέλιν (πυκνόν) Σεμέν. Δασὺ τῶν Κοτύωρ. 6) Ἐπὶ ὑδάτων, ὁ ἄφθοнос καὶ βαθὺς Πελοπν. (Τριφυλ.): Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὰ δαδὰ νερά, | Κωσταδίνα καὶ Μαριά.

7) Ὁ πυκνὸς ὑπὸ ἐννοίαν χρονικὴν, ὁ τελούμενος μὲ γοργὸν ρυθμὸν ἢ μὲ μεγάλην συχνότητα Στερελλ. (Παρνασσ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.): Ἐχει δασυὰ περπατησιὰ (πβ. δασοπερπατῶ) Παρνασσ. || Ἄσμ.

Κι ἀπ' τοῦ δασὺ τοῦ κέρασμα κι ἀπ' τὰ πουλλὰ που-
τήργια

Ἀνατολ. 8) Ὡς οὐσ., θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. δασεῖα εἰς τὴν λογιάν γλῶσσαν τὸ πνεῦμα μὲ τὸ ὅποιον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἐδηλοῦτο τὸ δασέως προφερόμενον φωνῆεν λόγ. κοιν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δασὺ Λανγάδι Κουφονήσ. Δασυὰ Μεγίστ. Δασεὺς Ἐλῆς Πελοπν. (Καλάμ.) Δασυὰ Δέντρα Πελοπν. (Μεσσην. Ὀλυμπ.)

δασύτριχος ἐπίθ. πολλαχ. δασότριχος Κύπρ. (Μένουκ.)
Τὸ ἀρχαῖον δασύθριξ.

Δασύθριξ, δασύμαλλος. Συνών. μ α λ λ ι α ρ ό ς.

δάσωμα τό, Χίος — Λεξ. Βάιγ. Βλαστ. 373 Δημητρ. δάσωνμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἡ Βυζαντ. λ. δάσωμα. Πβ. Λίβιστρ. καὶ Ροδάμν., στ. 1017 (ἐκδ. J. Lambert) «πλὴν ἤξευρε, καὶ εἰς τὸ δάσωμα ἐμένα θέλεις εὔρει, νά 'μαι εἰς παρηγορίαν σὰς διὰ τὴν ἀγριοτοπίαν». Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Πυκνὴ συστάς δένδρων, δάσος Χίος — Λεξ. Βλαστ. 373. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Ἡ δασύτης, ἡ πυκνότης Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. δασωμός.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δάσωμα καὶ ὡς τοπων. Χίος (Βαβίλ.)

δασωμός ὁ, Κρήτ. (Κίσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δασώνω.

Ἐπὶ βλαστήσεως, δασύτης, πυκνότης ἐνθ' ἀν.: Πάει 'ς τὰ λιβάδια κι εἶδα νὰ δῇ, ἕνα δασωμό δῶ χορτῶ κι ἕνα κακό! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐπαραιτήσαμέ τσι τσ' ἐλῆς ἐδὰ κάμποσα χρόνια κι ἀπὸ τὸ δασωμό δῶνε δὲ βορεῖ νὰ ἦ ἄνθρωπος μέσα Κρήτ. (Κίσ.) Εἶδα 'ναι ὁ δασωμός του ὀφέτος τοῦ σ'ταριοῦ! αὐτόθ.

δασωνάρι τό, Κρήτ. (Ἱεράπ. Μύρθ. Νεάπ. Σητ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασώνω ὡς ὑποκορ. Πβ. δρυμωνάρι, πευκωνάρι.

Πυκνὴ συστάς ἐκ θάμνων ἢ χαμηλῶν ἀγρίων δένδρων, μικρὰ δασώδης ἑκτασις ἐνθ' ἀν.: Ἐβῆκε 'ς τὸ δασωνάρι καὶ δὲ δὸν εἶδα βλιό νὰ βγῇ Κρήτ. (Σητ.) Ἐκαψάλιασα τὸ δασωνάρι γιὰ νὰ σπείρω Κρήτ. Ἦδωκε φωθιά 'ς τὸ δασωνάρι κι ἄλλο λίγο νὰ πάρη φωθιά καὶ τὸ διπλανὸ λόφ'το Κρήτ. (Νεάπ.) Ἦνα δασωνάρι ποὺ δὲ βερνᾷ μουδὲ ὄφισ Κρήτ. Χάλαρα 'ναι τὰ δασωνάρια κι ἔχουνε πρίνοι μεγάλοι μέσα (χάλαρα = πετρώδεις ἐκτάσεις μετὰ χαμηλῆς βλαστήσεως) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

Νὰ πάρω τὸ σκεπάρνι μου, νὰ μπῶ 'ς τὸ δασωνάρι,

νὰ βρῶ δεβλάκια λυγερά, κατσούνια λιπορινένια (deblákia = μικρὰ λεπτὰ ξύλα ἐκ νεαρῶν βλαστῶν ἢ κλώνων δένδρου κατσούνια = μικρὰ ἀγκιστροειδῆ ξύλα) Κρήτ. (Νεάπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δασωνάρι Ἀμοργ. Κέως Δασωνάρ. Πάρ. Δασωνάρια Πάρ.

δασώνας ὁ, ἐνιαχ. βάσωνας Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ώνας. Πβ. ἀστοιβιδώνας, βατῶνας, κυπαρισσιώνας, καλαμιώνας.

Δασώδης περιοχή, συνήθως ὄρεινὴ ἐνθ' ἀν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δασώνας Ρόδ. Βάσωνας Κάρπ.

δασώνω Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.) Νάξ. (Σαγκρ.) Σίφν. κ.ά. — Ν. Πολίτ., Ἐκλογ., 181 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δασώνου Εὐβ. (Βρύς.) Θεσσ. (Σκλήθρ.) Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) δασύζον Τσακων. (Μέλαν.) Μετοχ. δασωμένος Ἀγαθον. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Κρήτ. (Βάμ. κ.ά.) Σάμ. (Βλαμαρ.) Χίος (Πισπιλ.) — Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1 (1900), 262 Γ. Ξενόπ., Ἀναδυομέν., 101 Κ. Κρυστάλλ., Ἔργ. 1, 139 δασουμένους Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Σκόπ. Στερελλ. (Μοναστηρ.) δασωμένες Σκυρ. βασωμένος Κάρπ.

Τὸ Βυζαντ. ρ. δασώνω. Ἡ μετοχ. δασωμένος καὶ Βυζαντ. Ὁ ἐνεργητ. καὶ μεσοπαθ. τύπ. τοῦ ρ. καὶ εἰς Σομ. Διὰ τὸν τύπ. δασωμένος βλ. Β. Φάβη, Τεσσαρακονταετ. Κ. Κόντου (1909), 256.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἐπὶ τόπων, καλύπτομαι ἀπὸ πυκνὴν βλάστησιν, ἀπὸ δάσος Ἀγαθον. Εὐβ. Θεσσ. (Σκλήθρ.) Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Σάμ. (Βλαμαρ.) Σκόπ. Σκυρ. Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τσακων. (Μέλαν.) — Γ. Ξενόπ., Ἀναδυομέν., 101 Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1 (1900), 262 Κ. Κρυστάλλ., Ἔργ. 1, 139: Ἐκλεισι ὕστιρα τοῦ δάσους κι δασώθ'κι τοὺς μέρους αὐτὸ ἱκεῖ Σκλήθρ. Ἐδασοῦτθε ὁ τόπος Μέλαν. Εἶναι δασουμένους οὐ τόπους κι δὲ γκάθ' γιὰ πρόβατα Ἀχυρ. Κάμμιὰ φονερά ἦταν ποὺλὸ δασωμένο τοῦ μέρους καὶ χάνουσιν μέσα Βλαμαρ. Πολὸν δασωμένο ἦταν τὸ μέρος, ἦβγανε πολὸν κάρβουνο ἀπ' αὐτὸ Ἀγαθον. Ἰκεῖνα τὰ χουράφια πῶνι μάτουρα, τὰ λέμι μάτουρα, ἱκεῖνα πῶνι δασουμένα, τὰ λέμι ἄγρια (μάτουρα = ἄνευ θάμνων ἢ δένδρων) Σκόπ. Δασουμένου β'νὸ Πεντάλοφ. Δασουμέν' ριματιὰ αὐτόθ. Τόπος δασωμένες Σκυρ. Ὅλο τὸ νησί φαινόταν ἀπὸ 'κεῖ πάνω, μὲ τὸ μεγάλο του κάμπο, μὲ τὰ δασωμένα βουνὰ του Γ. Ξενόπ., ἐνθ' ἀν. Τί τόπος παρὰξενος, δασωμένος, ἄγριος ἦταν ἡ Φόσσα! Γ. Ἐπαχτίτ., ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

—Ποῦ εἶναι, μάννα, τὸ μνημα της νὰ πάω νὰ τὴν κλάψω;

—Γιάννη μου, 'κεῖνο δάσωσε, Γιάννη μου, 'γέννη δάσος Εὐβ.

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε 'ς ἕνα ρημοκκλησάκι,
'ποῦ ἦταν τὰ μνημάτα δασά, δασά καὶ δασωμένα αὐτόθ. || Ποίημ.

Βλέπω ἀπὸ 'δῶθε τοῦ Ζυγοῦ τὰ δασωμένα ράχια Κ. Κρυστάλλ., ἐνθ' ἀν. 2) Ἐπὶ φυτῶν, γίνομαι πυκνὸς εἰς βλάστησιν, εἰς φύλλωμα ἢ εἰς κλάδους Ἄνδρ. Εὐβ. (Βρύς. Κονίστρ.) Νάξ. (Σαγκρ.) Σίφν. Στερελλ. (Ἀχυρ.) Χίος (Πισπιλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Τ' ἀμπέλι δάσωτσε καὶ θέλει ἀνοιγμα ἀκόμα Κονίστρ. Δάσωτσε πάλι τὸ ἀμπέλι, θέλει

